

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: J. J.
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Šlerkou
sídlem Nerudova 37, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 9. 2021,
č. j. 72338/2021/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 26. 7. 2021, č. j. MěÚ Litomyšl 047477/2021, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o

silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22. 04. 2021 v 19:48 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. VW, registrační značky X, po silnici č. II/317, ve směru od obce Sedliště na obec Bohuňovice, kde byl u domu čp. 15 v obci Bohuňovice zastaven hlídkou Policie ČR, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Předně namítl, že při zastavení zmíněného vozidla ještě na místě poukazoval na to, že má černé oblečení a bezpečnostní pás je také černý, takže policisté „*se museli splést*“, oba zasahující policisty žádal, aby tento fakt byl fotograficky zadokumentován, což bylo odmítnuto, poté jeden z policistů snímek vyhotovil, což žalobce „*uvítal*“, protože byl fotografován tak, jak byl oblečen při řízení automobilu, tedy v černém, a žalobce tedy tvrdil, že „*pro shodnou barvu pásu a mého oblečení je složité vnímat, zda pás jde přes toto oblečení či nikoliv.*“ Policisté napřed po žalobci požadovali, aby odstranil nápis na automobilu (AUS IS), to bylo podle žalobce podstatné, aby se policisté za žalobcem rozjeli a provedli kontrolu. Podle žalobce byl nejprve vyzván k odstranění nápisu výše zmíněného na přední části vozidla, poté byl podroben dechové zkoušce, následně byl vyzván k otevření nákladového prostoru k jeho kontrole a až poté mu bylo sděleno, že neměl zapnuté bezpečnostní pásy při řízení vozidla. Žalobce tvrdil, že nebyl předložen zmíněný důkaz svědčící o jeho nevině, tedy fotografie žalobce v černém oblečení. Žalobce tvrdil, že byl zbaven možnosti se hájit, že policisté odmítli vrátit se na místo, kde byl spatřen zasahujícími policisty. Žalobce poté zpochybnil svou úvahou obsaženou na straně 4 žaloby, že by policisté mohli spatřit žalobce v jedoucím vozidle, že by nebyl připoután bezpečnostním pásem, když „*žádný z přítomných policistů nemohl vidět do mé kabiny a ani nemohl vidět stav mého bezpečnostního pásu*“ poté tvrdil, že „*chybí jakákoliv úvaha ohledně motivu vedoucímu k tomu, že bych zapínal pás a přitom na něm seděl.*“ Správní orgán se nezajímal o zmíněnou fotografii, která zachycuje žalobce v černém oblečení, správní orgán se ani nepokusil zjistit, kam hlídka z místa, kde byl zastaven, po zákroku odjížděla. Správním orgánem I. stupně a žalovaným použitý judikát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 19/2007 je podle názoru žalobce nepoužitelný. Žalobce dále tvrdil, že „*by se správní orgán měl zamyslet nad tím, jaká byla na místě kontrole emoční situace, když kontrola započala příkazem, aby řidič odstranil nápis z přední části vozidla a pod výtoku, zda zná či nezná pravidla silničního provozu a tato část skončila tím, že řidič odstranění nápisu odmítl.*“ Poté následovala zkouška na alkohol, prověření vozidla v evidenci, a kontrola nákladu a až poté mu bylo sděleno, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce uvedl, že „*nevím jaké závěry u této situace vedly správní orgán k tomu, že situaci nebylo narušeno policistovo ego a že tedy nemá zájem na výsledku, jak presumuje citovaný judikát.*“ Žalobce měl tedy závěrem za to, že celé správní řízení bylo založeno na tvrzení okolností, které nebyly prokázány a vůbec neexistují, žalobce se dostal do nerovného postavení. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
6. Jak vyplývá z oznámení o přestupku, úředního záznamu policie, z úředního záznamu o podezření o přestupku sepsaného na místě a z protokolu o ústním projednání věci, žalobce byl kontrolován hlídkou Policie České republiky dne 22. 4. 2021 v 19:48 hod. na místě specifikovaném v žalovaném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace výše uvedené a provedl při ústním jednání dne 2. 7. 2021 za přítomnosti žalobce důkazy výsledky obou zasahujících policistů, a to praporčíka D. P. a praporčíka B. V tomto protokolu oba svědkové, tedy zasahující policisté, uvedli, že stáli u autobusové zastávky v obci Sedliště výše zmíněného dne a v uvedenou dobu a viděli přijíždět vozidlo řízené žalobcem od obce Litomyšl směrem na Bohuňovice, přičemž žalobce jako řidič tohoto vozidla měl zapnutý bezpečnostní pás až za zády a seděl na něm. Proto se za ním rozjeli a v obci Bohuňovice ho zastavili a provedli kontrolu, v této době už žalobce bezpečnostní pás zapnutý měl. Právě zejména z těchto svědeckých výpovědí poté vycházel správní orgán I. stupně, který uznal žalobce vinným ze spáchání výše zmíněného přestupku, přičemž odvolání proti němu podané žalobcem žalovaným rozhodnutím zamítl a potvrdil tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
7. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byla v dané věci rozhodným hlediskem skutečnost, že byla dostatečně prokázána vina žalobce. Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2001-68 (publikovaným pod č. 3014/2014 NSS) *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném k rozhodnutí o přestupku.“* V dané věci správní orgány tomuto požadavku plně dostály a podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněného přestupku dopustil. Ze správního spisu a z rozhodnutí o spáchání přestupku je zřejmé, že správní orgány vycházely z dostatečných podkladů, a to zejména ze svědeckých výpovědí výše jmenovaných zasahujících policistů, z nichž jednoznačně vyplynulo, že žalobce zkontrolovali v rámci dohledu nad bezpečností silničního provozu a oba vypověděli zcela shodně bez jakéhokoliv rozporu, že stáli u autobusové zastávky v obci Sedliště a viděli přijíždět vozidlo řízené žalobcem od obce Litomyšl směrem na Bohuňovice a že řidič tohoto vozidla, tedy žalobce, měl sice zapnutý bezpečnostní pás, avšak za zády a seděl na něm, proto se za ním rozjeli a v obci Bohuňovicích ho zastavili a provedli zmíněnou kontrolu, přičemž v době, kdy provedli kontrolu žalobci sice bezpečnostní pás zapnutý tak, jak měl být, byl. Na dotaz správního orgánu, zda oba viděli jasně a zřetelně se stoprocentní jistotou, že žalobce nebyl za jízdy připoután, oba shodně uvedli, že ano, pás ve vozidle zapnutý byl, ale že žalobce na něm seděl a měl tento pás zapnutý za zády, přičemž toto viděli oba na vzdálenost zhruba 10 metrů. Proto se za vozidlem řízeným žalobcem rozjeli. Oba správní orgány při hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů vycházely i z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-121, v němž je uvedeno, že *„k osobě policisty a tím i jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele (obviněného) neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by*

v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“.

8. Se závěry obou správních orgánů se krajský soud zcela ztotožňuje a poukazuje zejména na zmíněný odkaz žalovaného na zmíněný judikát NSS, který se týká věrohodnosti výpovědi policistů, neboť žalobce v podstatě v nadsázce řečeno obviňuje oba policisty ze „lži“, když naopak tvrdí, že v místě, kde jej spatřili policisté a poté se za ním rozjeli, byl připoután bezpečnostním pásem, že tedy jejich jednání bylo účelové, když napřed požadovali, aby žalobce odstranil nápis z přední části jím řízeného vozidla, a poté kdy tomu nevyhověl, teprve poté ho obvinili ze spáchání zmíněného přestupku. Ze skutkových okolností projednávané věci však nevyplyvá, že by policisté měli nějaký osobní zájem na postihu žalobce, žalobce pouze v žalobě uvádí své osobní úvahy a spekulace o možném motivu zmíněného obvinění ze strany zasahujících policistů, aniž k tomu předložil odpovídající důkazy či poukázal na případné rozpory obou zasahujících policistů, které by svědčily o takovém účelovém jednání. Proto i krajský soud považuje výpovědi policistů z ústního jednání za věrohodné, když oba zasahující policisté neměli na výsledků řízení či potrestání žalobce žádný zájem a neměli důvod u ústního jednání neuvádět pravdu.
9. Navíc svědecké výpovědi, respektive jejich obsah, byly shodné, v případě žalobce se jedná o spekulativní úvahy, které nejsou podloženy žádným konkrétním důkazem, který by byl schopen potvrdit žalobcovo podezření o účelovém jednání policistů, tedy že by policisté měli zájem na nějakém potrestání žalobce a lživě jej obvinili ze spáchání zmíněného přestupku. Ze svědeckých výpovědí, ani z dotazu žalobce, který položil například svědkovi praporčíku P., nevyplyvá, že by před zmíněným obviněním, tedy zejména před sdělením skutečnosti, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, že by toto sdělení obvinění mělo nějakou souvislost s požadavkem policistů na odstranění jakéhosi nápisu z přední části jeho vozidla. Žalobce pouze požadoval, aby ho policisté vyfotili, to však bylo odmítnuto, protože v té době, tedy v době zastavení vozidla již žalobce bezpečnostní pás zapnutý měl, podstatné však bylo to, že jej neměl podle shodného tvrzení policistů zapnutý během jízdy, což oba shodně potvrdili. Svědek praporčík P. rovněž správnímu orgánu objasnil rozdíl, když je bezpečnostní pás zapnut a když je zapnutý pouze za zády a řidič na něm sedí, když uvedl, že *„když pásy nemá zapnuté vůbec, tak jsou svěšeny podél sloupku, tady v tomto případě bylo vidět, že je pás natažený, a že ho žalobce nemá přes hrudník, ale za zády“*. K tvrzení žalobce, že měl na sobě černé oblečení a že tedy policisté nemohli vidět, že měl pás zapnutý správným způsobem, svědek praporčík P. uvedl, že pokud by měl žalobce pás zapnutý, bylo by to z pohledu z boku vidět. Druhý zasahující policista jako druhý svědek, tj. praporčík J. B., k tomu výslovně uvedl, že *„pás obíhal sedačku, nebyl vychýlený přes rameno řidiče. Když někdo nemá pásy vůbec, tak pás visí dolů, není vůbec na té sedačce“*.
10. Na rozdíl od názoru žalobce je krajský soud přesvědčen, že přestupkové jednání žalobce bylo plně prokázáno, jak vyplývá ze shodných svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů, a že jeho tvrzení v žalobě jsou pouze účelová a spekulativní. Například jeho tvrzení o tom, že byl zbaven možnosti se hájit, když policisté odmítli se vrátit na místo, kde byl spatřen. K takovému jednání nebyli zasahující policisté povinni, když přestupkové jednání bylo plně prokázáno a nebylo nutné provádět další dokazování či „rekonstrukci“ jednání žalobce. Správní orgán rovněž nebyl povinen si vyžadovat fotografii, kterou pořídil žalobce, přestupkové jednání bylo plně prokázáno uvedenými svědeckými výpověďmi.

Rovněž nebylo nutné uvádět v rozhodnutích správního orgánu úvahu „*ohledně motivu vedoucího k tomu, že by zapínal pás a přitom na něm seděl*“. Přestupkové jednání bylo plně prokázáno svědeckými výpověďmi, tedy jakési úvahy o zmíněném motivu, které by podle názoru žalobce měly být obsaženy v žalovaném rozhodnutí, byly nadbytečné. Rovněž správní orgán nebyl povinen zjišťovat „*kam hlídka z místa, kde jsem byl zastaven, po zákroku odjížděla*“. Rovněž není pravdou, že by byl výše citovaný judikát NSS pro danou věc nepoužitelný, ba právně naopak, když okolnosti dané věci nesvědčí o tom, že by oba zasahující policisté měli jiný důvod zcela shodně tvrdit skutečnosti, svědčící o přestupkovém jednání žalobce. Rovněž správní orgán neměl důvod se „*zamýšlet*“ jaká byla na místě kontroly emoční situace, z podkladu rozhodnutí nevyplývá, že by se mělo o nějakou emoční situaci v dané věci jednat, žalobce měl možnost tuto emoční situaci, pokud podle jeho názoru měla založit důvod, že policisté podle jeho názoru „*lhali*“ ve svých svědeckých výpovědích, uvést a popsat již před správním orgánem I. stupně, případně mohl klást otázky zasahujícím policistům, týkající se výše zmíněných údajných „*emocí*“. Úvahy žalobce, že oba zasahující policisté nemohli vidět do kabiny řidiče, nejsou podloženy žádným konkrétním podkladem, jedná se o pouhé odhady žalobce, ostatně sám žalobce tvrdí, že „*odhadoval bych, že v tomto trychtýři viditelnosti jsem se pohyboval desetiny vteřiny, či nikoliv vteřin*“. Podstatné je, že oba zasahující policisté jednoznačně a „*svorně*“ vypověděli, že žalobce nebyl za jízdy připoután správným způsobem, že na pásu jen seděl.

11. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
12. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 15. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

52 A 74/2021-68

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: J. J., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Šlerkou
sídlem Nerudova 37, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021, č. j. 72338/2021/ODSH/8

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 6. 2022, č. j 52 A 74/2021 - 45, se mění tak, že na poslední straně rozsudku se opravuje datum vydání tohoto rozsudku tak, že datum vydání rozsudku je 15. června 2022.

Odůvodnění:

1. V uvedené části zmíněného rozsudku se při vyhotovování jeho originálu vyskytly zjevné nesprávnosti, k nimž došlo v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, ze dne 15. 6. 2022. Tyto nesprávnosti spočívaly v mylném uvedení roku vydání zmíněného rozsudku, kdy byl místo roku 2022 uveden rok 2021.
2. Předseda senátu tak v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), uvedené zjevné nesprávnosti tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. srpna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu